

ΤΡΙΤΗ ΡΩΜΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

«Οι βασιλείς των εθνών κυριεύουσιν αυτών, και οι εξουσιάζοντες αυτών ευεργέται καλούνται. Υμείς δε ουχ ούτως, αλλ' ο μείζων εν υμίν γινέσθω ως ο νεώτερος, και ο ηγούμενος ως ο διακονών». (Λουκ. Κβ 25-26).

Η Μόσχα κτισμένη με ισχυρά τείχη, κατά παρόμοιο τρόπο προς την Βυζαντινή πρωτεύουσα

Πλησιάζοντας στο τέλος του κόσμου, πλησιάζουμε την εποχή του ενός παγκόμιου κυβερνήτη. Αυτό ήδη διαφημίζεται σαν αγαθό στις μέρες μας, παρόλο που μέχρι τώρα η **διαδικασία της παγκοσμιοποίησης έχει διαλύσει τις δομές των κοινωνιών, πνευματικά** με την προώθηση του ισοπεδωτικού για τις θρησκείες Οικουμενισμού, της Πανθρησκείας και όλων των αιρέσεων, **ηθικά και πολιτικά** με την μεγάλη διαφθορά της εξουσίας και την διαφήμιση κάθε είδους διαστροφής ως μέρους θετικής προοδευτικής εξέλιξης και όχι κατρακύλας προς το κακό, **οικονομικά** με την διάλυση των κρατικών οικονομιών σαν αποτέλεσμα του σχεδιασμού της Νέας Τάξης και με το πληθωριστικό χρήμα των διεθνών μεγαλοτραπεζιτών, και **στρατιωτικά** με τους πολέμους που άρχισαν το 1991¹ από την πρώτην Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ, και συνεχίζονται ανάλογα με τα κατά καιρούς Νεοταξίτικα συμφέροντα και το τι θα επιτρέψει ο Θεός.

Διακηρύσσεται τώρα ότι είμαστε ένα βήμα πριν την Παγκόσμια Κυβέρνηση². Οι πολιτικοί την διαφημίζουν σαν οδό σωτηρίας στα προβλήματα που έφτιαξαν οι ίδιοι, λειτουργώντας για λογαριασμό των συμφερόντων μιας αφανούς ομάδας που βρίσκεται πίσω από την παγκοσμιοποίηση. Νομίζουν ότι θα τα καταφέρουν σύντομα. Αλλά η αρρωστημένη κατάσταση την οποία στηρίζουν θα χειροτερέψει. Θα οδηγηθούμε σε μια σειρά πολέμων που ήδη ξεκίνησαν, οι οποίοι με την αύξηση της εμπάθειας λόγω αντικρουόμενων συμφερόντων, θα φτάσουν σε ένα μέγιστο καταστροφικότητας, έτσι ακριβώς όπως προβλέπεται από τις Ορθόδοξες Χριστιανικές Προφητείες. Αν πετύχαιναν να εγκαταστήσουν τον 1ο παγκόσμιο κυβερνήτη, τότε αυτός θα ήταν ο Αντίχριστος, όπως μας πληροφορεί ο Ρώσος στάρετς Λαυρέντιος του Τσερνίκωφ³: **«Σήμερα ψηφίζομε - όλα εντάξει. Δεν πρόκειται ακόμη για ένα μοναδικό ηγεμόνα επί όλου του κόσμου. Αλλά αν μία ψήφος έπρεπε να ριχτεί για ένα και**

¹ Γύρω στο 7500 από Αδάμ, τότε που ο άγιος Καλλίνικος της Τσερνίκα μας πληροφορεί ότι αρχίζουν τα γεγονότα της Συντελείας. Περισσότερα στις «Προφητείες»: <http://www.imdleio.gr/htm/proph1a.htm>

² Ο πρώτος πρόεδρος της Ε.Ε. Herman Van Rompuy (Χέρμαν Βαν Ρομπουί) στην πρώτη επίσημη ομιλία του διακήρυξε ότι η **Παγκόσμια Διακυβέρνηση ξεκίνησε το 2009** με τη σύσταση των G20, με την ευκαιρία της οικονομικής κρίσης, και τώρα βαδίζουμε προς το τελικό βήμα, δηλαδή την Παγκόσμια Κυβέρνηση. Το βίντεο της ομιλίας: <http://www.imdleio.gr/diaf/files/poly09/11/EUpresident.htm>

³ Δείτε περισσότερα για τον στάρετς αυτό, που το σκήνωμά του παραμένει άφθορο, στον «Επίτομο» υπό ΛΜΔ.

μοναδικό ηγεμόνα - αυτός ήδη είναι γνωστός (ο Αντίχριστος) και δεν πρέπει κανείς να τον ψηφίσει»!

Η πιο σημαντική οπτική γωνία εξέτασης της Παγκοσμιοποίησης δεν είναι πολιτική, αλλά πνευματική. Παρόλο που **ο Αντίχριστος θα αναδειχθεί μέσα από την πολιτική**, αυτό θα οφείλεται στον διεφθαρμένο ηθικά κόσμο που θα τον υποστηρίξει.

Το αποκορύφωμα του πνευματικού ξεπεσμού προδηλώνεται στην Αποκάλυψη να είναι επικεντρωμένο στο πρόσωπο ενός πνευματικού αρχηγού που αδίστακτα θα υποστηρίζει τον Αντίχριστο με κάθε είδος απάτης, όπως μαγείες, και όχι μόνο με λόγια. Πρόκειται για τον **Ψευδοπροφήτη** που θα είναι ντυμένος σαν αρνίο, δηλ. θα εμφανίζεται σαν άκακος Χριστιανός ενώ θα μιλάει σαν Δράκων (σατανικά). Και οι δύο, Αντίχριστος και Ψευδοπροφήτης, αποκαλούνται από την Αποκάλυψη θηρία⁴.

Θηριώδης θεωρείται από τη Βίβλο η κοσμική ισχύς που δεν είναι ευσεβής⁵, και δεν έχει σαν σκοπό της την υποστήριξη των θείων εντολών, και κυρίως της αγάπης προς τους συνανθρώπους μας. Ο προφήτης Δανιήλ προείδε σαν τελευταίο θηρίο αυτό που θεωρείται από τους Ορθόδοξους Πατέρες⁶ αλλά και τους σύγχρονους μελετητές των Γραφών, να είναι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, μια αναβίωση της οποίας παρατηρούμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση που ξεκίνησε με τη συνθήκη της Ρώμης του 1957. Η νομοθεσία της τώρα είναι φτιαγμένη έτσι ώστε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας που την ίδρυσε και όχι των λαών, ενώ επιβραβεύει την ανηθικότητα, και θάβει ότι τρόφιμα της περισσεύουν αφήνοντας τους φτωχούς πεινασμένους, ακριβώς όπως το προείδε ο Δανιήλ: «...οι οδόντες αυτού (του θηρίου) σιδηροί μεγάλοι (μεγάλες βιομηχανίες), εσθίον και λεππίνον (έτρωγε δηλ. και επεξεργαζόταν) και τα επίλοιπα τοις ποσίν αυτού συνεπάτει» (και τα υπόλοιπα τα καταπατούσε, πχ φρούτα σε χωματερές)! (Δαν. Ζ,7).

Ο άγιος **Θεόδωρος ο Στουδίτης** την εμφάνιση των «πολλών αντιχρίστων⁷», βλέπει στην αντίθετη στο νόμο του Θεού εξουσία⁸: «...Τί λοιπόν πρέπει γι αυτά, ώ μακάριε, να πούμε παρά το Αποστολικό εκείνο ρητό, **ότι τώρα έχουν γίνει πολλοί Αντίχριστοι, όταν βέβαια όλοι οι άνθρωποι δεν εξουσιαζόμαστε από τους θείους νόμους και κανόνες**»;

Το κατρακύλισμα της πολιτικής ηγεσίας, στο Δυτικό κόσμο αλλά και στη χώρα μας, σε **εχθρική προς τα Χριστιανικά ιδεώδη νομοθεσία**, για να ετοιμασθεί η οδός του ενός παγκόσμιου ηγέτη, πρόλαβε και επεσήμανε **ο γέροντας Παΐσιος**: «**Το να ενδιαφέρεται κανείς τώρα και να ανησυχεί για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το έθνος μας είναι ομολογία, γιατί η Πολιτεία τα βάζει με τον Θείο νόμο. Ψηφίζει νόμους ενάντιους στον νόμο του Θεού**». (Λόγοι Β, Πνευματική αφύπνιση. «Επικατάρατος ο ποιών τα έργα Κυρίου αμελώς»).

⁴ Αποκάλυψη, κεφ. 13.

⁵ Όλοι κρίνονται κατά τα μέτρα τους, όπως ο Ναβουχοδονόσορ που πέρασε 7 καιρούς ζώντας αληθινά σαν θηρίο, διότι υπερηφανεύτηκε κατά του Θεού: «...και σε εκδιώξουσιν από των ανθρώπων, και μετά θηρίων αγρίων έσται η κατοικία σου» (Δαν. 4,22)

⁶ Ο **άγιος Εφραίμ ο Σύρος** λέει πχ στον ασκητικό λόγο του ότι **στο τέλος της βασιλείας των Ρωμαίων** θα εκπληρωθούν τα σημεία των Γραφών τα σχετικά με τον Αντίχριστο, ενώ τα προηγούμενα ήδη εκπληρώθηκαν: «Τὰ γὰρ γεγραμμένα λοιπὸν ἐπληρώθησαν, καὶ τὰ εἰρημένα σημεῖα τέλος ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι λείπον εἰ μὴ τὰ τοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. **Εἰς γὰρ τὸ τέλος τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας δεῖ τὰ πάντα πληρωθῆναι**».

⁷ «...**και νυν αντίχριστοι πολλοί γέγονασιν, ὅθεν γινώσκομεν ὅτι εσχάτη ὥρα ἐστίν**». (1η Ιω. Β 18)

⁸ Αναφέρεται όχι μόνο στην πολιτική αλλά και την θρησκευτική ηγεσία της Κωνσταντινούπολης, για των οποίων την παρανομία διαμαρτύρεται στον πάπα Λέοντα Ρώμης. Απόσπασμα από την (33η) επιστολή του: «...τοὺς παρανομίας ὡς οἰκονομίας ποιῶντας ἄλλους τε καὶ ἑαυτοὺς ἁγίους ἐν τούτῳ ὀνομάζουσι καὶ τοὺς μὴ ταύτας προσιεμένους ὡς ἡλλοτριωμένους θεοῦ ἀναθεματίζουσι· μάρτυς δὲ κἀνταῦθα τοῦ λόγου ὦν καὶ ὁ διωγμός. **τί οὖν ἔστιν ἐν τούτοις, ὦ μάκαρ, εἰπεῖν ἢ τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο, ὅτι νῦν πολλοὶ ἀντίχριστοι γέγονασιν, εἴπερ μὴ ὑπὸ τῶν θείων νόμων καὶ κανόνων πάντες ἄνθρωποι ἐξουσιαζόμεθα**»;

Την αγάπη της κοσμικής ισχύος έχουν σαν έμφυτη τάση οι πολιτικοί, αλλά παρατηρείται έντονη και στις θρησκείες με κοσμικά ενδιαφέροντα όπως το Ισλάμ, ή αιρέσεις όπως ο παπισμός. Μπορεί όμως να φτάσει ακόμη και στους Ορθοδόξους εξ αλληλεπιδράσεως (όταν πχ. συναναστρέφονται με αιρετικά άτομα ή θαυμάζουν και θέλουν να μιμηθούν τον εκκοσμικευμένο τρόπο ζωής των). **Η αγάπη της ισχύος είναι δείγμα πνευματικής φτώχειας.** Γιαυτό ο Κύριος Ιησούς όταν άρχισαν να σκέφτονται οι μαθητές του ποιος είναι μεγαλύτερος και πρώτος μεταξύ τους, αφού έστησε ένα παιδί μπροστά τους είπε: **«αληθινά σας λέγω, αν δεν στραφείτε και γίνετε σαν τα παιδιά, δεν θα εισέλθετε στην Βασιλεία των Ουρανών. Όποιος λοιπόν ταπεινώσει τον εαυτό του σαν το παιδί αυτό, αυτός είναι ο μεγαλύτερος στη Βασιλεία των Ουρανών»⁹**. Και **«αυτός που υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί»**, συνήθως και από αυτή τη ζωή, διότι λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι¹⁰. Είναι περίεργο επομένως, από πνευματική άποψη, ότι υπάρχουν από Χριστιανούς, και μάλιστα Ορθοδόξους, διεκδικήσεις πρωτείων και μεγαλείων. Στην πράξη όμως, οι πολιτικές πιέσεις και οι προσωπικές εμπάθειες και φιλοδοξίες, που κατά καιρούς εμφανίζονται έντονες, κάνουν κατανοητό το υπόβαθρο σε αυτού του τύπου τις ψυχοφθόρες ενέργειες.

Το Πατριαρχείο της Μόσχας θεωρεί ότι πλέον ανήκει στην πενταρχία των Πατριαρχείων όπως παλιότερα αυτή λειτουργούσε, καταλαμβάνοντας τη θέση των Ρωμαιο-καθολικών μετά την έκπτωση των τελευταίων από την ορθή πίστη: «...Η θέση του Πατριαρχείου Μόσχας στην **πενταρχία** των παλαιφάτων Πατριαρχείων είναι πολύ σημαντική, γι' αυτό και μετά την πτώση της Ρώμης κατέλαβε θέση μεταξύ των πέντε σημαντικότερων Εκκλησιών και **επεκτείνει τη δικαιοδοσία του σε μια σειρά χώρες**». Αυτά από τον πρωθιερέα Μαξίμ Κοζλόφ, και όπως λέει η είδηση: «Ομάδα εργασίας για την επεξεργασία των θέσεων αρχής του Πατριαρχείου Μόσχας **σχετικά με τα πρωτεία μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών** συγκρότησε πρόσφατα η Ιερά Σύνοδος της Ρωσικής Εκκλησίας, σύμφωνα με δηλώσεις του μέλους της και μέλους της Συνοδικής Θεολογικής Επιτροπής πρωθιερέα Μαξίμ Κοζλόφ¹¹.

Στο μεταξύ Ορθόδοξοι και Ρωμαιο-Καθολικοί προσπαθούν να επιλύσουν «το πρόβλημα του οποίου η Ραβέννα έθεσε τα θεμέλια, και αυτό είναι το ζήτημα¹² της “θέσεως του επισκόπου Ρώμης στην Εκκλησία”, ήτοι το ζήτημα του πρωτείου του Πάπα, του κύρους του και της εξουσίας του εφ' ολοκλήρου της Εκκλησίας του Χριστού... **«Πως είναι δυνατό να γίνει συζήτηση περί “της θέσεως του επισκόπου Ρώμης στην Εκκλησία”, αφού ο “επίσκοπος-πάπας” Ρώμης δεν βρίσκεται στην Εκκλησία αλλά στην αίρεση, εκτός της Εκκλησίας»;**

Αυτό αναρωτιέται ο σεβασμιώτατος **Αρτέμιος**, μητροπολίτης Ράσκας, και έτσι φανερώνει μεγαλύτερο το πρόβλημα, αφού αυτό δεν περιορίζεται σε συναγωνισμό μεταξύ Ορθοδόξων, αλλά το πιο αλλόκοτο, μεταξύ αιρετικών και Ορθοδόξων! (Ανόμοια πράγματα ούτε οι κοσμικές επιστήμες συγκρίνουν).

⁹ «Αμήν λέγω υμίν, εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. Όστις ουν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτος εστί ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών». (Μαθ 1Η 3-4).

¹⁰ Όπως εξηγούσε ο γ. Παΐσιος ο Αγιορείτης: «- Γέροντα, ποιοι νόμοι λέγονται πνευματικοί; - Θα σου εξηγήσω: Όπως στην φύση υπάρχουν οι φυσικοί νόμοι, έτσι και στην πνευματική ζωή υπάρχουν οι πνευματικοί νόμοι. Ας πούμε, όταν πετάει κανείς ένα βαρύ αντικείμενο ψηλά, με όσο περισσότερη ορμή και όσο πιο ψηλά το πετάξει, με τόσο μεγαλύτερη δύναμη θα πέσει κάτω και θα συντριβή. Αυτός είναι φυσικός νόμος. Στην πνευματική ζωή, όσο περισσότερο υψώνεται κανείς με την υπερηφάνειά του, τόσο μεγαλύτερη θα είναι και η πνευματική του πτώση και ανάλογα με το ύψος της υπερηφάνειάς του θα συντριβεί. Γιατί ο υπερήφανος ανεβαίνει, φθάνει σε ένα σημείο και μετά πέφτει και σπάζει τα μούτρα του – **«ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται».** Αυτός είναι πνευματικός νόμος.

¹¹ Αποθ. σελ. <http://www.imdleio.gr/diaf/2009/11/2009-08-04-Moscow-prwteio.pdf>

¹² <http://www.imdleio.gr/diaf/2009/11/Artemios-dialogos.pdf> (20/10/2009)

Έτσι σε συντομία βλέπουμε να αγωνίζονται οι Εκκλησίες για μάταια και επιβλαβή κατά το Ευαγγέλιο πρωτεία και μεγαλεία. Αλλά, επειδή τίποτα δεν γίνεται τυχαία, βρέθηκε πρόσφατα και ο τάφος του πρώτου επινοήσαντος το **«Μόσχα, τρίτη Ρώμη»**. Η είδηση¹³ αναφέρει: «Ρώσοι Αρχαιολόγοι της Επιτροπής Πολιτισμού της πόλης του Πσκόφ, πιστεύουν ότι ανακάλυψαν τον τάφο του **γέροντα Θεοφίλου** - συγγραφέα της περίφημης ιδεολογίας «Μόσχα - Τρίτη Ρώμη». Και συνεχίζει: «Να αναφερθεί πως το βασικό πολιτικό δόγμα «Μόσχα - Τρίτη Ρώμη», διατυπώθηκε από τον μοναχό Θεόφιλο στην πόλη του Πσκόφ (περίπου το 1465 με 1542).

Αυτή η ιδεολογία προβάλλει την αντίληψη, ότι το κράτος της Μόσχας είναι το τρίτο κατά σειρά ευλογημένο Χριστιανικό βασίλειο επί της γης: **«Η πρώτη Ρώμη, εκείνη του αποστόλου Πέτρου, καταλύθηκε από τους ειδωλολάτρες βάρβαρους, η Νέα Ρώμη, η Κωνσταντινούπολη, υπέστη τη Θεία τιμωρία της άλωσης από τους απίστευτους, επειδή απαρνήθηκε την ορθή πίστη στη Σύνοδο της Φερράρας/ Φλωρεντίας. Η Ορθόδοξη όμως ομολογία δεν έσβησε με την πτώση του Βυζαντίου, αλλά θριαμβεύει τώρα στη Μόσχα, το μοναδικό ευλαβέστερο Χριστιανικό βασίλειο της Οικουμένης»**.

Και καταλήγει: «Τέλος, να σημειωθεί, πως ο Ιβάν ο Γ΄ της Ρωσίας είχε ανακηρύξει τη Μόσχα σε Τρίτη Ρώμη, αφού η Κωνσταντινούπολη, η δεύτερη Ρώμη, όπως είχε χαρακτηριστεί επί Μεγάλου Κωνσταντίνου, βρισκόταν ήδη υπό Οθωμανική κατοχή».

Όλες οι εξουσίες δίνονται στους ανθρώπους από το Θεό ανάλογα με το τι τους ταιριάζει, κατά το Αποστολικό¹⁴: «Δεν υπάρχει εξουσία παρά (μόνο) από το Θεό. Οι δε εξουσίες που υπάρχουν έχουν ταχθεί από τον Θεό». Και ο βαπτιστής Ιωάννης στους μαθητές του έλεγε ότι «τίποτα δεν μπορεί ο άνθρωπος να λάβει αν δεν του έχει δοθεί άνωθεν», (δηλ. εκ Θεού)¹⁵. Αυτό βεβαίωσε ο Κύριος και για την εξουσία του Πιλάτου: **«Δεν θα είχες εξουσία ουδεμία κατ' εμού, αν δεν σου είχε δοθεί άνωθεν»**¹⁶. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν έχουν καμιά ευθύνη για ότι συμβαίνει, αλλά απλώς με Θεϊκή παραχώρηση γίνεται κάτι που οι ίδιοι θέλουν¹⁷.

Ακόμη και οι μη ευσεβείς αρχές και εξουσίες δόθηκαν από το Θεό σύμφωνα με όσα έλεγε ο απόστολος Παύλος, για το συμφέρον των (απίστων) εθνών, για να μην αλληλο-τρώνονται οι λαοί, όπως εξηγεί ο **άγιος Ειρηναίος**:

«Για το συμφέρον λοιπόν των εθνών, τέθηκε επίγεια αρχή από τον Θεό, αλλά όχι από το διάβολο όπως λένε μερικοί, για να την φοβούνται οι άνθρωποι και να μην καταπίνουν ο ένας τον άλλο σαν τα ψάρια. Αλλά με τη θέσπιση νόμων να αποκρούουν την πολλή αδικία των ανθρώπων.

Και κατά τούτο (γράφεται) «οι υπάρχουσες εξουσίες είναι από τον Θεό ταγμένες, λειτουργοί Θεού», καθώς λέγει ο Παύλος. Είναι φανερό ότι ψευδόμενος ο διάβολος έλεγε (πειράζοντας τον Κύριο) ότι «σε μένα παραδόθηκαν, και σ' όποιον θέλω τις δίνω». Διότι

¹³ http://www.imdleio.gr/diaf/2010/gTheofilos-3rd_Rome.pdf

¹⁴ «Ου γαρ έστιν εξουσία ει μη υπό Θεού. αι δε ούσαι εξουσίαι υπό του Θεού τεταγμέναι εισίν». (Ρωμ. Ιγ-1) Και στην Αποκάλυψη (Α-5), σαφώς αναφέρεται ο Κύριος Ιησούς, ως Βασιλεύς βασιλέων: «...και **από Ιησού Χριστού, ο μάρτυς ο πιστός, ο πρωτότοκος των νεκρών και ο άρχων των βασιλέων της γης**».

¹⁵ «Ου δύναται άνθρωπος λαμβάνειν ουδέν, εάν μη η δεδομένον αυτώ εκ του ουρανού» (Ιω. Γ-27).

¹⁶ «Ουκ είχες εξουσίαν ουδεμίαν κατ' εμού, ει μη ην σοι δεδομένον άνωθεν· δια τούτο ο παραδιδούς με σοι μείζονα αμαρτίαν έχει». (Ιω ΙΘ-11). Το ουδέτερο «δεδομένον» αντί «δεδομένη» που θα νόμιζε κανείς συντακτικά σωστή λέξη, τίθεται προφανώς για να διαχωρίσει, με συντομία, αυτό που στο μυαλό του είχε ο Πιλάτος σαν δοσμένη σ' αυτόν εξουσία (ζωής και θανάτου κλπ), από το συγκεκριμένο καθήκον να είναι δίκαιος δικαστής (και του Κυρίου).

¹⁷ Όπως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος το «δεδομένον» πρέπει να το λαμβάνομε σαν κατά συγχώρησι και όχι αναγκαστικά δοσμένο, όπως αν έλεγε **«άφησε να γίνει»**: «...τὸ γὰρ δεδομένον ἐνταῦθα τὸ συγκεχωρημένον ἐστίν· ὡσανεὶ ἔλεγεν· Ἐἴασε ταῦτα γενέσθαι· οὐ μὴν διὰ τοῦτο τῆς πονηρίας ἐκτὸς ὑμεῖς». Ομιλία 84η στο κατά Ιωάννην, MPG 59, σελ. 457.

δεν γίνονται με το πρόσταγμα του οι βασιλείς»¹⁸.

Αν και παραχωρεί ο Θεός να υπάρχουν μη ευσεβείς εξουσίες, το κάνει όταν δεν έχουν ορθή πίστη οι λαοί, οπότε «το μη χείρον βέλτιστον». Αλλά όταν μεγάλο μέρος του λαού είναι ευσεβές, τότε ευδοκεί (δηλ. μετά χαράς δίνει) ευσεβή εξουσία, για να υπάρχει πάντα ο σχετικός έλεγχος της παρανομίας.

Έτσι όταν η δύναμη της πίστης των πρώτων Χριστιανών επεσκίασε την πλάνη της ειδωλολατρίας, δημιουργήθηκε, όπως ευδόκησε ο Θεός, το **Χριστιανικό βασίλειο του Μεγάλου Κωνσταντίνου**. Αυτό κράτησε πάνω από 1000 χρόνια, και μόνο όταν οι αιρέσεις και η ηθική διαφθορά απομάκρυναν το λαό από την ευσέβεια, παραχωρήθηκε να αντικατασταθεί από άλλα σχήματα εξουσίας.

Το Βυζάντιο μετέδωσε την πίστη στη Ρωσία η οποία αναπτύχθηκε σε ένα μεγάλο κράτος, διάδοχο της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τόσο σε ισχύ, όσο και σε πνευματικότητα. Οι Ρώσοι ηγεμόνες φρόντιζαν να μιμηθούν όσο μπορούσαν τους Βυζαντινούς. Έχτιζαν ή αναδιαμόρφωναν πόλεις με μεγαλοπρεπείς ναούς και οχυρώσεις που έμοιαζαν με τις Βυζαντινές. Μέχρι την εμφάνιση του Ιβάν Γ΄ της Μοσχοβίας, που ονομάστηκε Μέγας, διάφοροι ηγεμόνες έφεραν τον τίτλο του «Μεγάλου Δούκα», και πολλές ήταν οι διαιρέσεις της χώρας των Ρως. Πρώτος ο Ιβάν ο Γ΄ ένωσε τα διάφορα κρατίδια, και έθεσε τα θεμέλια του Ρωσικού κράτους.

Έπειτα από τον γάμο του με τη **Ζωή - Σοφία Παλαιολογίνα** ανηψιά του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου (11ου), υιοθέτησε συμβολικά τον τίτλο του «**τσάρου**». Ο πρώτος ηγεμόνας που χρησιμοποίησε επίσημα τον τίτλο αυτό ήταν ο **Ιβάν ο Δ΄ ο τρομερός**, που στέφθηκε Τσάρος του Βασιλείου της Ρωσίας το 1547. Η λέξη **τσάρος** είναι απόδοση στα σλαβικά της λατινικής λέξης **Καίσαρ** (Caesar). Η χρήση του τίτλου αυτού παρέμεινε μέχρι την κομμουνιστική επανάσταση, παρά το ότι ο Πέτρος ο Μέγας (1696-1725) προτίμησε προς το τέλος της ζωής του τον τίτλο «**αυτοκράτορας**» (imperator). Τον τίτλο του τσάρου ή αυτοκράτορα είχαν και άλλοι Σλάβοι ηγεμόνες, Βούλγαροι και Σέρβοι, όμως επειδή οι χώρες τους υποδουλώθηκαν όπως και του Βυζαντίου στους Αγαρηνούς, παρέμεινε μόνο το Ρωσικό βασίλειο, που η Χριστιανική πίστη και ισχύς, το έκανε να διακρίνεται και να θεωρείται μοναδικό διάδοχο σχήμα του ευσεβούς Ανατολικού Ρωμαϊκού βασιλείου.

Και επειδή ο πρώτος φιλόχριστος αυτοκράτορας, ο **Μέγας Κωνσταντίνος** (αριστερά στο Γιορκ της Αγγλίας) ονόμασε την Κωνσταντινούπολη **Νέα Ρώμη**, δεύτερη μετά την πρώτη πρωτεύουσα, οι Ρώσοι θεώρησαν ότι η πρωτεύουσα της χώρας των έπρεπε λογικά να αποτελεί την **Τρίτη Ρώμη**, σύμφωνα και με το σκεπτικό του γέροντος Θεοφίλου που αναφέραμε. Η έννοια της 1ης, 2ης και 3ης Ρώμης αναφέρεται στα κέντρα διοίκησης των Χριστιανικών βασιλείων της Οικουμένης, που σαν διάδοχα σχήματα και συνεχιστές της

¹⁸ «Ἐπὶ συμφέροντι οὖν τῶν ἔθνων ἐπίγειος ἀρχὴ ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὡς τινὲς φασιν, ἵνα φοβούμενοι αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι ἀλλήλους δίκην ἰχθύων μὴ καταπίνωσιν, ἀλλὰ διὰ τῆς τῶν νόμων θέσεως ἀνακρούωσι τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀδικίαν. Καὶ κατὰ τοῦτο καὶ «αἱ οὐσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσὶ λειτουργοὶ Θεοῦ», καθὼς Παῦλός φησι. Φανερόν οὖν ὅτι ψευδόμενος ὁ διάβολος ἔλεγεν «ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ᾧ ἐὰν θέλω δίδωμι αὐτάς»· οὐ γὰρ τῇ τούτου κελεύσει βασιλεῖς καθίστανται». (αγίου Εἰρηναίου Λουγδούνων, «κατὰ αιρέσεων»).

αρχαίας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ανέλαβαν για ένα διάστημα της Ιστορίας **να κυβερνήσουν τον κόσμο με βάση το νόμο του Θεού**. Έτσι δημιουργήθηκε ο **Χριστιανικός πολιτισμός** που δίνει αξία υπερκόσμια¹⁹ στην ανθρώπινη ζωή, ενώνοντάς την με την αιωνιότητα, και παρέχει τη δυνατότητα²⁰ με τα κατάλληλα πνευματικά εργαλεία να καταπολεμηθούν τα ανθρώπινα πάθη, τα οποία δεν καταστέλλονται απότομα, αλλά χρειάζεται προσωπικός αγώνας γιαυτό, από τον οποίο εξαρτάται και το τελικό αποτέλεσμα. Ζώντας σε ένα τέτοιο πολιτισμό, η ψυχή χαίρεται να συμμετέχει στην κοινωνική ζωή, δεν το θεωρεί αγγαρεία, αλλά συνεισφορά στους άλλους και στον εαυτό της, που όπως το αισθάνεται, έχει αξία επεκτεινόμενη στην αιωνιότητα.

Το Βυζάντιο, όπως έλεγε²¹ ο **Ράνσιμαν**, «ήταν ένας αυθύπαρκτος πολιτισμός. Για να μελετήσεις το Βυζάντιο, πρέπει να μελετήσεις την τέχνη, να μελετήσεις τη θρησκεία, να μελετήσεις έναν ολόκληρο τρόπο ζωής, που είναι πολύ διαφορετικός από το σημερινό... **Στο Βυζάντιο είχαν έναν τρόπο ζωής που ήταν καλύτερα δομημένος**. Άλλωστε, όταν έχεις έντονο θρησκευτικό συναίσθημα, η ζωή σου “μορφοποιείται” κι είναι πολύ πιο ικανοποιητική από τη σημερινή, όπου κανείς δεν πιστεύει σε τίποτε αρκετά». Και σε σχέση με την κακοδιοίκηση που παρατηρείται έντονη τελευταία στη χώρα μας, η διοίκηση στη Βυζαντινή αυτοκρατορία ήταν ασυγκρίτως καλύτερη. Τόσο που όπως έλεγε ο διάσημος αυτός Βυζαντινολόγος²²: **«Το αυτοκρατορικό πολίτευμα και η διοίκηση λειτουργούσαν στην πράξη τόσο καλά, ώστε οι πολίτες της Αυτοκρατορίας θα έχαναν την απόλαυση των συζητήσεων και των λογομαχιών, αν δεν άπλωνε μπροστά τους ένα ευρύ πεδίο η θρησκεία»!**

Ο Χριστιανικός πολιτισμός πρέπει να διατηρηθεί, για να υπάρχει ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Όπως έλεγε ο **γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης**²³: «Από την στιγμή που ανέλαβε την εξουσία ο Μέγας Κωνσταντίνος και επικράτησε ο Χριστιανισμός, δημιουργήθηκε σιγά - σιγά η μεγάλη χριστιανική παράδοση με τις εκκλησίες, τα μοναστήρια, την τέχνη, το τυπικό της λατρείας κ.λπ. **Έχουμε λοιπόν ευθύνη να τα διατηρήσουμε όλα αυτά και να μην αφήσουμε τους εχθρούς της Εκκλησίας να τα διαλύσουν**. Έχω ακούσει και Πνευματικούς να λένε: “Εσείς μην ασχολείστε μ’ αυτά”! Αν είχαν μεγάλη αγιότητα και έφθαναν με την προσευχή σε τέτοια κατάσταση που να μην τους ενδιαφέρει τίποτε, να τους φιλούσα και τα πόδια. Αλλά τώρα αδιαφορούν, γιατί θέλουν να τα έχουν καλά με όλους και να καλοπερνούν»...

Η ζωή χωρίς πνευματικότητα γίνεται εξαρτημένη από είδωλα (χρήματος, ηδονών και φιλοδοξιών) που αιχμαλωτίζουν το νου και το σώμα, και οδηγούν σε ανωφελείς συγκρούσεις μέχρι και οριστική απώλεια, όπως περιγράφεται συνοπτικά στην Αποκάλυψη: **«και ο θάνατος και ο άδης ηκολούθει»**. Οι αιρετικοί και οι ειδωλολάτρες ζουν σε πλάνη, έχουν αυτή για θεό τους και μπορούν να κάνουν σωρεία εγκλημάτων προς χάριν της. Το θεοποιημένο είδωλο του κρατικού κεφαλαίου στην Ανατολή, και του ιδιωτικού στη Δύση, δημιούργησαν τα κομμουνιστικά γκουλάγκ και 2 παγκόσμιους πολέμους, με δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς τον 20ό αιώνα.

Τώρα τι καλύτερα να αναμένονται από το υπερεθνικό είδωλο του κεφαλαίου των διεθνών τραπεζιτών και του ενιαίου νομίσματος της Νέας Τάξης; Η βία και η αναταραχή που επικρατεί σε

¹⁹ Ο Ράνσιμαν παρατήρησε: **«Μόνον η Ορθοδοξία αναγνωρίζει πως η θρησκεία είναι μυστήριο**. Οι Ρωμαιο-καθολικοί κι οι προτεστάντες θέλουν να τα εξηγήσουν όλα. Είναι άσκοπο να πιστεύεις σε μία θρησκεία θεωρώντας ότι αυτή η θρησκεία θα σε βοηθήσει να τα καταλάβεις όλα... Νομίζω πως η Ορθοδοξία συντηρεί αυτό το πολύτιμο αίσθημα του μυστηρίου». (Συνέντευξη στην ΕΤ3, «Το Βυζάντιο κι εμείς»).

²⁰ Κυρίως την ελεύθερη διάδοση του λόγου του Θεού, και την απρόσκοπτη τέλεση των Μυστηρίων της Εκκλησίας.

²¹ Από συνέντευξη που δόθηκε από τον σερ Στήβεν Ράνσιμαν, στον πατρογονικό πύργο του στη Σκωτία το 1994, στις δημοσιογράφους Χρυσά Αράππογλου και Λαμπρινή Χ. Θωμά.

²² Runciman, Βυζαντινός Πολιτισμός κεφ. V, «η Θρησκεία και η Εκκλησία».

²³ Λόγοι Β, «επικατάρατος πας ο ποιών τα έργα Κυρίου αμελώς».

όλο τον κόσμο, δείχνει που βαδίζουμε.

Ο σχεδιασμός της παγκοσμιοποίησης έγινε μυστικά, και προωθείται συγκαλυμμένα από τις μασονικές στοές, τους Ιλλουμινάτι, άλλες ελιτίστικες οργανώσεις όπως η λέσχη Μπίλντερμπεργκ, το Νταβός, εκκλησιαστικές οργανώσεις όπως το W.C.C. (Π.Σ.Ε.) και ασφαλώς το Βατικανό, το οποίο πολλακίς ζήτησε την ενεργοποίησή της. Η απανθρωπιά των Νεοταξιδιών δεν είναι δύσκολο να εξηγηθεί αν συνηθειοποιήσουμε ότι ανωτέρα πνευματική αρχή στις στοές και τις άλλες αποκρυφιστικές οργανώσεις δεν είναι ο αληθινός Θεός, αλλά ο Εωσφόρος, δηλ. ο εχθρός του ανθρωπίνου γένους. Το Βατικανό για να ακολουθεί ανεμπόδιστα το ρεύμα αυτό, δια του πάπα Ιωάννη Παύλου Β έσβυσε από τις ασυμβίβαστες για ιεράρχες της Ρωμαιο-καθολικής εκκλησίας οργανώσεις **τη Μασονία**. Είμαστε λοιπόν στην εποχή που ακολουθεί την χειρότερη πλάνη, αυτή που αν συνεχίσει έτσι θα φέρει τον τελικό Αντίχριστο. Και επειδή ακριβώς πίσω από τους Νεοταξίτες κρύβονται πνευματικές δυνάμεις του κακού, έπεται ότι μόνο οι άνθρωποι της Εκκλησίας του αληθινού Θεού μπορούν να τους αντιταχθούν²⁴. Αντιλαμβανόμαστε έτσι καλύτερα πόσο πολύτιμη είναι για τους ανθρώπους η ύπαρξη ευσεβούς εξουσίας, που διοικεί με βάση το νόμο του Θεού.

Η ευσέβεια εξαρτάται από εμάς αλλά είναι και δώρο Θεού, διότι δεν μπορούμε τίποτα καλό να κάνουμε αν δεν συνεργήσει η χάρη²⁵ Του.

Και τα ευσεβή βασίλεια είναι δώρα Θεού στην ανθρωπότητα, όταν και ο λαός είναι πνευματικά έτοιμος και θέλει να ζήσει Χριστιανικά. Τέτοια μεγάλα βασίλεια ήταν το ευσεβές Ρωμαϊκό, που ίδρυσε **ο Μέγας Κωνσταντίνος** όταν με τη βοήθεια του Χριστού (και του εμφανισθέντος στον ουρανό Σταυρού) ενίκησε τους ειδωλολάτρες αντιπάλους του, και αργότερα το Ρωσικό, που είναι σε στενή πνευματική συγγένεια μαζί του. Οι εκάστοτε πρωτεύουσες των αυτοκρατοριών αυτών έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην πνευματική καλλιέργεια των λαών τους. Γι αυτό και οι Ρώσοι μετά την παλαιά Ρώμη και την Κωνσταντινούπολη (ή Νέα Ρώμη) θεώρησαν σαν «Τρίτη Ρώμη» την πρωτεύουσά τους.

Όμως υπάρχει κάποια διαφοροποίηση της Τρίτης Ρώμης σε σχέση με τις προηγούμενες. Η Τρίτη Ρώμη δεν αντικατέστησε σε όλα τη 2η Ρώμη, διότι μετά την πτώση του Βυζαντίου καταλύθηκε η πολιτική εξουσία και περιήλθε στους Αγαρηνούς, αλλά κατά θείαν Οικονομίαν την πνευματική ηγεσία του Βυζαντίου (με τον ευρύ οικουμενικό χαρακτήρα της) ανέλαβαν ευσεβείς ιεράρχες (όπως ο ανθενωτικός αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιος) ενάντιοι στις υποχωρήσεις στα θέματα πίστεως και κυρίως την υποταγή στις πλάνες του πάπα, που είχαν τη δυνατότητα να ασκούν την πνευματική τους δικαιοδοσία απρόσκοπτα. Συνεπώς η Τρίτη Ρώμη ήταν **πολιτικά κυρίως** προστάτης των Χριστιανικών ιδεωδών, ενώ πνευματικά δεν διαδραμάτισε αξιόλογο ρόλο εκτός Ρωσίας.

Ο Στήβεν Ράνσιμαν αναφέρεται στην επίσκεψη του πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης Ιερεμία Β στη Ρωσία το 1588-89 για να ενθρονίσει το μητροπολίτη Ιώβ σε Ρώσο πατριάρχη. Από τα λεχθέντα, σύμφωνα με τα επίσημα πρακτικά, ο Ράνσιμαν συμπεραίνει ότι **ο Ιερεμίας ξεκάθαρα αναγνωρίζει την αξίωση των Ρώσων να αποτελούν την 3η Ρώμη πολιτικά, αλλά όχι εκκλησιαστικά**²⁶. Κατά τον **John Meyendorff**, (Η βυζαντινή παράδοση μετά την

²⁴ Όσοι Εβραίοι χρησιμοποιούν την Καμπάλα και γενικά τον αποκρυφισμό, περιμένουν δύναμη από τα πονηρά πνεύματα. Όπως γράφεται: «Πιστεύουν, Γέροντα (Παΐσιε), οι Σιωνιστές τα περί Αντίχριστου; - Αυτοί θέλουν να κυβερνήσουν όλον τον κόσμο. **Χρησιμοποιούν για να πετύχουν τον σκοπό τους την μαγεία και τον σατανισμό**. Τήν σατανολατρία τήν βλέπουν σαν μια δύναμη, πού θα τους βοηθήση στα σχέδια τους. Πάνε δηλαδή να κυβερνήσουν τον κόσμο με σατανική δύναμη». Λόγοι Β΄, Τα σημεία των καιρών, ο Αντίχριστος.

²⁵ «ότι χωρίς Εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (ευαγ. Ιω. Ιε 5)

²⁶ Ιδιαίτερα τόνισε ο Ιερεμίας την οικουμενικότητα του Τσάρου: «Αφ' ότου η πρώτη Ρώμη έπεσε μέσω της αίρεσης του Απολλυναρίου, και η δεύτερη Ρώμη, η οποία είναι η Κωνσταντινούπολη, κρατείται υπό των απίστων Τούρκων,

άλωση της Κωνσταντινούπολης), «οι Ρώσοι πρόσφεραν στον Ιερεμία μόνιμη εγκατάσταση στη Ρωσία, με έδρα την αρχαία πόλη του Βλαντιμίρ, η οποία κατ' αυτό τον τρόπο θα γινόταν το κέντρο του Ορθόδοξου κόσμου. Η απόρριψη αυτής της προσφοράς από τον Ιερεμία οδήγησε στην εύρεση μιας εναλλακτικής λύσης: την ίδρυση ενός νέου πατριαρχείου στη Μόσχα. Η πράξη υπογράφηκε από τον Ιερεμία και επικυρώθηκε αργότερα από Συνόδους του 1590 και 1593, όπου έλαβαν μέρος και οι άλλοι πατριάρχες, ιδιαίτερα ο ευφυής και δυναμικός Μελέτιος Πηγάς Αλεξανδρείας. Το γράμμα αυτών των κειμένων προϋποθέτει σαφώς την παλινόρθωση μιας "πενταρχίας" πατριαρχών, η όποια είχε μειωθεί σε "τετραρχία", λόγω της αποστασίας του επισκόπου της Ρώμης²⁷».

Δεν μας ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες, διότι τα διοικητικά αλλάζουν με τον καιρό ανάλογα με τις περιστάσεις. Τώρα (2010) ούτε Τσάρος υπάρχει, ούτε η Ρωσική Εκκλησία έχει στην διοίκησή της άτομα τόσο πιστά στην παράδοση όπως παλιότερα, αλλά διοργανώνει η ίδια Πανθρησκευτικά συνέδρια και συμμετέχει στο θίασο του W.C.C. (Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών), στέλνοντας θολά μηνύματα προς τον Ορθόδοξο λαό. Οι πολιτικοί της Ρωσίας έχουν επίσης συγκρητιστική νοοτροπία²⁸, προσπαθούν να τα έχουν καλά με όλους, οπότε η κρατική νομοθεσία δεν μπορεί να στηρίζεται όπως παλιότερα στο νόμο του Θεού. Κατά συνέπεια στην τωρινή Ρωσία δεν βλέπουμε να υπάρχουν τα χαρακτηριστικά της Τρίτης Ρώμης. Και αυτό ακριβώς προδηλώθηκε προφητικά ότι θα γίνει σε ένα εκπρόσωπο του λαού και του Τσάρου²⁹ στην Ιερά Σύνοδο της Ρωσίας. Ο διατελέσας πρόεδρος της Ρωσικής Ιεράς Συνόδου, κόμης **Αλέξανδρος Petrovich Tolstoy**, είχε ένα ενδιαφέρον **όραμα** το 1871, και ενδιαφέρουσα είναι και η ερμηνεία που του δόθηκε³⁰ από τον **άγιο στάρετς Αμβρόσιο της Όπτινα**.

Ο κόμης έγραψε στον γέροντα Αμβρόσιο:

«Ήταν σαν ήμουν στο σπίτι μου και να στέκομαι στο χωλ της εισόδου. Πιο πέρα ήταν ένα δωμάτιο στο οποίο πάνω στο γείσο μεταξύ των παραθύρων υπήρχε μια μεγάλη εικόνα του Κυρίου των Δυνάμεων (Κυρίου Σαβαώθ) που έβγαζε τέτοιο εκτυφλωτικό φως, που από το άλλο δωμάτιο (το χωλ εισόδου) ήταν αδύνατο να την κοιτάξεις. Ακόμη μακρύτερα ήταν ένα δωμάτιο στο οποίο ήσαν ο πρωτοπρεσβύτερος Ματθαίος Αλεξάνδροβιτς Κωνσταντινόφσκι και ο αναπαυθείς (αποθανών) Μητροπολίτης Φιλάρετος».

«Και αυτό το δωμάτιο ήταν γεμάτο βιβλία. Κατά μήκος των τοίχων, από το ταβάνι στο πάτωμα υπήρχαν βιβλία. Στα μακριά τραπέζια υπήρχαν σωροί βιβλίων. Και ενώ έπρεπε οπωσδήποτε να πάω σε αυτό το δωμάτιο, συγκρατιόμουν από φόβο. Και με τρόπο, καλύπτοντας το πρόσωπό μου με το χέρι μου, πέρασα μέσω του πρώτου δωματίου και, μπαίνοντας στο επόμενο δωμάτιο, είδα τον πρωτοπρεσβύτερο Ματθαίο Αλεξάνδροβιτς Κωνσταντινόφσκι ντυμένο με ένα απλό μαύρο ράσο.

Στο κεφάλι του ήταν ένας σκούφος. Στα χέρια του ήταν ένα ακύρτωτο βιβλίο, και μου ένεψε με το κεφάλι του για να βρω ένα παρόμοιο βιβλίο και να το ανοίξω».

έπεται ότι **το δικό σας μεγάλο Ρωσικό βασίλειο, ευσεβέστατε Τσάρε είναι η Τρίτη Ρώμη... και εσύ μόνο υπό τον Ουρανό, είσαι Χριστιανός Αυτοκράτωρ για όλους τους Χριστιανούς, σε όλο τον κόσμο**». Δείτε (αγγλικά): http://www.imdleio.gr/diaf/2010/01/Runciman_Const-Mos.jpg

²⁷ αποθ. (pdf): http://www.imdleio.gr/diaf/2010/01/Meyendorff-3rd_Rome.pdf

²⁸ Δείτε πχ στον «Επίτομο» πως ο Πούτιν ανακατεύει διάφορα σύμβολα, αυτοκρατορικά, κομμουνιστικά και μασονικά όλα μαζί, μήπως καταφέρει να τους ενώσει όλους!

²⁹ Η θέση αυτή δημιουργήθηκε από το 1722 μετά την κατάργηση του θεσμού του Πατριάρχη από το Μέγα Πέτρο, ενισχύθηκε πολύ το 1836, και καταργήθηκε στις 5-8-1917.

³⁰ Βρίσκεται στις επιστολές του στάρετς Αμβροσίου της Όπτινα (Sergiev Posad, 1908, μέρος 1ο, σελ. 21-22 Ρωσ.), ο οποίος ήδη αγιοποιήθηκε.

άνω ο άγιος Φιλάρετος
(1782-1867)

«Συγχρόνως ο μητροπολίτης, γυρίζοντας τις σελίδες αυτού του βιβλίου είπε: «**Ρώμη, Τροία, Αίγυπτος, Ρωσία, η Βίβλος**». Είδα ότι στο βιβλίο μου «**η Βίβλος**» ήταν γραμμένη με πολύ βαριά (έντονη) γραφή. Ξαφνικά έγινε ένας θόρυβος και ξύπνησα μέσα σε μεγάλο φόβο. Σκέφτηκα πολύ για αυτό που μπορούσαν όλα αυτά να σημαίνουν. Το όνειρό μου φάνηκε φοβερό σε εμένα - θα ήταν καλύτερα να μην είχα δει τίποτα».

«Δεν θα μπορούσα να ρωτήσω εκείνους που είχαν πείρα στην πνευματική ζωή σχετικά με το νόημα αυτού του οράματος στον ύπνο; Αλλά μια εσωτερική φωνή εξήγησε το όνειρο ακόμη και σε μένα τον ίδιο. Εντούτοις, η εξήγηση ήταν τόσο τρομερή που δεν ήθελα να συμφωνήσω μαζί της».

Ο **άγιος Αμβρόσιος** έδωσε την ακόλουθη ερμηνεία αυτού του οράματος: «Αυτός στον οποίο δείχτηκε αυτό το αξιοπρόσεκτο όραμα στον ύπνο, και που άκουσε έπειτα τα πολύ σημαντικά λόγια, έλαβε, πολύ πιθανώς, την εξήγηση αυτού που είχε δει και ακούσει μέσω του αγγέλου φύλακός του, αφού ο ίδιος αναγνώρισε ότι μια εσωτερική φωνή του εξήγησε το νόημα του ονείρου. Εντούτοις, επειδή έχουμε

ερωτηθεί, θα δώσουμε επίσης τη γνώμη μας...»

«...Τα λόγια «**Ρώμη, Τροία, Αίγυπτος**» μπορούν να έχουν την ακόλουθη σημασία. Η Ρώμη κατά τον καιρό της Γέννησης του Χριστού ήταν η πρωτεύουσα του κόσμου, και, από την αρχή το Πατριαρχείο της, είχε την πρωτοκαθεδρία της τιμής, αλλά λόγω της αγάπης της δύναμης και της απόκλισης από την Αλήθεια, απορρίφθηκε αργότερα και ταπεινώθηκε».

«**Η αρχαία Τροία³¹ και η Αίγυπτος** υπήρξαν αξιοσημείωτες, για το γεγονός ότι τιμωρήθηκαν για την υπερηφάνεια και την ασέβειά τους, η πρώτη με καταστροφή, και η δεύτερη από διάφορες τιμωρίες και το πνίξιμο του Φαραώ με το στρατό του στην Ερυθρά Θάλασσα. Αλλά στους Χριστιανικούς χρόνους, στις χώρες όπου έκαιτο η Τροία, ιδρύθηκαν τα Χριστιανικά Πατριαρχεία της Αντιοχείας και Κωνσταντινούπολης, τα οποία άκμασαν για μακρύ χρονικό διάστημα, ωραίζοντας την Ορθόδοξη Εκκλησία με την ευσέβεια και τα σωστά δόγματά τους».

«Όμως αργότερα, σύμφωνα με τα ανεξιχνίαστα κρίματα του Θεού, κατακτήθηκαν από τους βαρβάρους - τους μουσουλμάνους, και μέχρι τώρα έχουν αντέξει αυτήν την βαριά σκλαβιά, η οποία περιορίζει την ελευθερία της χριστιανικής ευσέβειας και της σωστής έκφρασης της πίστης. Και στην Αίγυπτο, με την αρχαία ασέβεια, υπήρξε από τον πρώτο καιρό του Χριστιανισμού ένα τέτοιο άνθισμα της ευσέβειας, που οι έρημοι εποίκηθηκαν από δεκάδες χιλιάδες μοναχούς, για να μην μιλήσουμε για τους μεγάλους αριθμούς των ευσεβών λαϊκών από τους οποίους προήλθαν. Αλλά κατόπιν, λόγω της ηθικής έκλυσης, ακολούθησε μια τέτοια εξασθένηση της Χριστιανικής ευσέβειας σε εκείνη την χώρα, που **ένα ορισμένο διάστημα στην Αλεξάνδρεια ο Πατριάρχης έμεινε με μόνο έναν ιερέα**».

«... Μετά από τα τρία βαρυσήμαντα ονόματα «**Ρώμη, Τροία, Αίγυπτος**», το όνομα «**Ρωσία**» αναφέρθηκε επίσης - Ρωσία, η οποία αυτή την περίοδο λογίζεται σαν ένα ανεξάρτητο Ορθόδοξο κράτος, αλλά όπου τα στοιχεία της ξένης ετεροδοξίας και ασέβειας έχουν διαπεράσει ήδη και ριζώνονται ανάμεσά μας, και μας απειλούν με τα ίδια βάσανα στα οποία οι προαναφερθείσες χώρες έχουν υποβληθεί».

³¹ Η Τροία σαν παρήχηση του «Τρία» δηλώνει τα **3 πατριαρχεία της Ασίας**, δηλ. **περιλαμβάνει και αυτό της Ιερουσαλήμ**.

«Επειτα έρχεται η λέξη **«Βίβλος»**. **Κανένα άλλο κράτος δεν αναφέρεται**. Αυτό μπορεί να δηλώνει ότι εάν στη Ρωσία, επίσης, λόγω της περιφρόνησης των εντολών του Θεού και της αποδυναμώσης των κανόνων και προσταγμάτων της Ορθόδοξης Εκκλησίας, και για άλλους λόγους, η ευσέβεια ελλατωθεί, **πρέπει αμέσως κατόπιν να ακολουθήσει η τελική εκπλήρωση αυτών που γράφονται στο τέλος της Βίβλου, στην Αποκάλυψη του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου**».

«Αυτός που είδε αυτό το όραμα σωστά παρατήρησε ότι η εξήγηση που του δόθηκε από μια εσωτερική φωνή ήταν φοβερή. Φοβερός θα είναι ο Δεύτερος Ερχομός του Χριστού, και φοβερή η τελευταία Κρίση του κόσμου».

ο άγιος στάρετς Αμβρόσιος της Όππινα

Αλλά όχι χωρίς τρόμους θα είναι επίσης η περίοδος πριν από αυτήν όταν θα βασιλέψει ο Αντίχριστος, όπως λέγεται στην Αποκάλυψη: **Και σε εκείνες τις ημέρες οι άνθρωποι θα επιδιώξουν το θάνατο, και δεν θα τον βρουν και θα επιθυμήσουν να αποθάνουν και ο θάνατος θα φύγει από αυτούς** (9,6)».

«Ο Αντίχριστος θα έρθει κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αναρχίας, όπως λέγει ο Απόστολος: **Μέχρι αυτός που αντιστέκεται να φύγει από τη μέση** (Β Θεσ. 2,7), δηλαδή **όταν οι τωρινές εξουσίες δεν θα υπάρχουν πλέον**».

+ + + + + + + + + + + + +

Αυτά όμως όλα αποδεικνύουν αληθινά και προφητικά όσα είπε ο γέροντας Φιλόθεος του Πσκοφ όταν απηύθυνε την περίφημη επιστολή του στον Μεγάλο Πρίγκιπα: «Όλα τα Χριστιανικά βασίλεια (της διαιρεμένης τότε Ρωσίας) θα φτάσουν μια ημέρα σε ένα τέλος και θα ενωθούν στο ένα και μοναδικό βασίλειο του δικού μας ηγεμόνα, δηλαδή το Ρωσικό βασίλειο, σύμφωνα με τα βιβλία των προφητών. **Και η μία και η άλλη Ρώμη έπεσαν, η τρίτη κρατάει ακόμη, και μια τέταρτη δεν θα υπάρξει**» (12). Αλλά όπως έδειξαν ο Γεώργιος Φλορόφσκι και άλλοι, η θεωρία της Μόσχας ως «Τρίτης Ρώμης» διαμορφώθηκε μέσα σε ένα αποκαλυπτικό πλαίσιο: για τον Φιλόθεο η Μόσχα δεν ήταν μόνο η «τρίτη» αλλά, πιο σημαντικά, η **«έσχατη Ρώμη»**, και καλούσε τον Μεγάλο Πρίγκιπα σε μετάνοια και χριστιανική αρετή, προβάλλοντας για κίνητρο των εκκλήσεών του την επικείμενη έλευση της Δευτέρας Παρουσίας³².

Αν και είναι λογικό που ο γέροντας Φιλόθεος μιλούσε εσχατολογικά, διότι όλα τα γεγονότα, και αυτά της Ρώμης, θα καταλήξουν σε ένα τέλος, που όλο και πλησιάζει, όμως τα λόγια του ήταν κυρίως μια παρότρυνση στους άρχοντες να αγωνισθούν στην εποχή τους, υπερασπίζοντας τους Χριστιανούς και την ευσέβεια, διότι τους δινόταν τότε αυτή η ευκαιρία. Αργότερα επειδή δεν θα υπήρχαν Χριστιανικά βασίλεια, αυτό δεν θα μπορούσε να γίνει, και αυτό ακριβώς πρόβλεψε ο στάρετς Φιλόθεος αναφέροντας ότι μετά την Τρίτη Ρώμη, δηλ. την κατάλυση της ευσεβούς Ρωσικής Βασιλείας, τέταρτη δεν θα υπάρξει. Ύστερα λοιπόν από τις Χριστιανικές Αυτοκρατορίες, τότε που η βοήθεια της Χριστιανικής νομοθεσίας δεν θα υπήρχε για να δίνει μια στοιχειώδη, αλλά ουσιαστική υποστήριξη στην κοινωνική ζωή, και στη διάνοια των ανθρώπων, υπενθυμίζοντας και προτρέποντας τα άτομα στην αρετή και διώκοντας την αδικία, καμιά άλλη βοήθεια δεν έμενε παρά μόνο από το λόγο του Θεού, τη **Βίβλο**, όπως υποδηλώθηκε στο όραμα που εξήγησε ο στάρετς Αμβρόσιος.

³² Κάποια είναι από τον Meyendorff, αποθ. (pdf): http://www.imdle0.gr/diaf/2010/01/Meyendorff-3rd_Rome.pdf

Η Τρίτη Ρώμη ήδη έπεσε, διότι ο Θεός βλέποντας την αποστασία του λαού και των αρχόντων τράβηξε τη χάρη του και ακολούθησαν τα φοβερά δεινά από τους άθεους «κόκκινους Τσάρους» με τα εκατομμύρια μάρτυρες, που έτσι απεκατέστησαν την εικόνα του προηγηθέντος πνευματικού ξεπεσμού της Ρωσίας με τον καλύτερο τρόπο. Όμως η ευσεβής εξουσία δεν αποκαταστάθηκε, Τρίτη Ρώμη (πολιτικά) δεν υπάρχει πλέον, αν και τα πράγματα σε σχέση με το κομμουνιστικό καθεστώς έχουν βελτιωθεί. Πνευματικά παρατηρείται μια τάση αναγέννησης, μέσα και έξω από τη Ρωσία, που προχωράει κυρίως από τη βάση. Είναι αξιόλογη, αλλά οι διαιρέσεις στη διοίκηση της Εκκλησίας παραμένουν, και βέβαια όχι μόνο στη Ρωσία, με κύριο υπαίτιο το οικουμενιστικό και πανθηρησκευτικό πνεύμα των ηγετών της. Υπάρχει όμως, μέσα στη θολή κατάσταση που επικρατεί πνευματικά, η δυνατότητα να προστρέξει κανείς στο λόγο του Θεού, τη Βίβλο και τα συγγράμματα των αγίων που την ερμηνεύουν.

Επειδή οι παγίδες είναι πάρα πολλές, κρυπτόμενες κάτω από υποκριτική συμπεριφορά ακόμη και εκκλησιαστικών ιθυνόντων, και επειδή χρειάζεται διάκριση για να μην φτάνουμε στα άκρα - πράγμα δύσκολο, οπότε «τις δύναται σωθήναι», ο Θεός ενισχύει το νου των πιστών και ιδιαίτερα των παιδιών, για να μπορέσουν μελετώντας το λόγο του Θεού, και φωτιζόμενοι από αυτόν να αντιμετωπίσουν τις πνευματικές αντιξοότητες. «Λύχνος τοις ποσί μου ο νόμος σου και φως ταις τρίβοις μου». (Ψαλμ. 118,105).

Υπήρξε μια αβάσιμη παράδοση στη Ρωσία, που κρατάει από την εποχή της άλωσης της Πόλης και φτάνει στις μέρες μας, ο **θρύλος του λευκού επικαλύμμακου**. Σύμφωνα με αυτόν τον ανιστόρητο θρύλο, ένα λευκό επικαλύμμακο (ρωσ. Κλομπούκ, το βλέπετε αριστερά) είχε δωρηθεί από τον Μεγάλο Κωνσταντίνο στον πάπα Σύλβεστρο, ύστερα από το βάπτισμα του. Ο τελευταίος Ορθόδοξος πάπας, προβλέποντας την πτώση της Ρώμης στην αίρεση, έστειλε το επικαλύμμακο για ασφαλή φύλαξη στον πατριάρχη Φιλόθεο Κωνσταντινουπόλεως, ο οποίος τελικά (προβλέποντας με τη σειρά του την προδοσία της Φλωρεντίας) έστειλε το πολύτιμο κειμήλιο στον αρχιεπίσκοπο του Νόβγκοροντ.

Υποστηρίζεται (μυθολογείται) ότι κάθε φορά άγγελος Κυρίου πληροφορούσε τον πατριάρχη που έπρεπε να στείλει το λευκό επικαλύμμακο. Συνήθως οι θρύλοι εκφράζουν την ψυχολογία των ανθρώπων μιας εποχής, μορφοποιημένη εξωτερικά, και δεν είναι απαραίτητο να στηρίζονται αποκλειστικά σε αυθεντικά γεγονότα. Ο θρύλος αυτός συνηγορεί υπέρ της θεωρίας της «Τρίτης Ρώμης» και παρέμεινε ζωντανός διότι επηρέασε και την εμφάνιση των μητροπολιτών. Το λευκό επικαλύμμακο αποτέλεσε διακριτικό των μητροπολιτών (αργότερα και των πατριαρχών) της Μόσχας. Ο Μέγας Πέτρος, μετά την κατάργηση του πατριαρχείου, εκχώρησε το δικαίωμα να **φέρουν λευκό επικαλύμμακο όλοι οι μητροπολίτες της Ρωσικής Εκκλησίας**³³.

Ένα ερώτημα είναι αν η Τρίτη Ρώμη θα ενεργοποιηθεί κατά την αναλαμπή της Ορθοδοξίας. Έχομε αναφέρει ότι η αναλαμπή προβλέπεται από τις προφητείες.

Ο άγιος σάρατς **Λαυρέντιος του Τσερνίκωφ** (+1950) έλεγε³⁴: «Αδελφοί και αδελφές δεν μιλάω μόνο για τη Ρωσία, αλλά επίσης για όλο τον κόσμο. Τα λόγια μου είναι αληθινά... Ο Ρωσικός λαός θα μετανοήσει για τις αμαρτίες του... Μαζί με όλους τους σλαβικούς λαούς και τη γη τους, η Ρωσία θα σχηματίσει ένα ισχυρό βασίλειο. **Ένας Ορθόδοξος Τσάρος, χρισμένος**

³³ Η αναφορά είναι, εν πολλοίς, πάλι από τον Meyendorff, αλλά το «Povest o belom klobuke» είναι γνωστό στους ευσεβείς Ρώσους, και οπωσδήποτε ήταν γενικής απήχησης για να περάσει και στα ρούχα των μητροπολιτών.

³⁴ «Άγιος Λαυρέντιος του Τσερνίκωφ» Ζωή, Ακάθιστος (Χαιρετισμοί) και Διδαχές, Pochaev Laura 2006, Ρωσ. σελ. 148 και 151.

από το Θεό θα νοιάζεται γι αυτούς. Ο Τσάρος θα είναι από το Θεό. **Όλα τα σχίσματα και οι αιρέσεις θα εξαφανισθούν από τη Ρωσία.** Δεν θα υπάρχει διωγμός της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ο Κύριος θα δείξει το έλεός Του στην Αγία Ρωσία, διότι εκεί σ' αυτήν παρουσιάστηκε ο φοβερός και τρομακτικός καιρός (του κομμουνισμού), πριν τον (τελικό) Αντίχριστο. Ένα μέγα πλήθος Μαρτύρων και Ομολογητών λάμπει μπροστά μας... **Η Ρωσία θα ζήσει ένα άνθισμα της Ορθόδοξης Πίστης και την παλιά αγαλλίαση, αλλά μόνο για ένα σύντομο διάστημα, διότι η Φοβερή Κρίση θα έρθει να κρίνει ζώντες και νεκρούς...**». Γνωρίζουμε από τις Προφητείες του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, που επιβεβαιώνουν παλιότερες, όπως του αγίου Μεθοδίου, και από τα λόγια του γέροντος Παϊσίου, ότι θα υπάρξει μετά τον (γενικό) πόλεμο αναλαμπή της Ορθοδοξίας στην Πόλη και γενικά το πρώην Βυζάντιο. Επίσης γράψαμε στον «Επίτομο» για το προφητευμένο βάπτισμα των Κινέζων στην Ορθοδοξία. Προφητείες της πριν το σχίσμα δυτικής Εκκλησίας προβλέπουν επίσης το άνθισμα της πίστης σε πολλές χώρες της Δύσης όπως την πολύπαθη Ιρλανδία. Και βέβαια εννοείται ότι όλες οι άλλες Ορθόδοξες χώρες θα ενεργοποιηθούν πνευματικά κι αυτές μετά τον «Γενικό Πόλεμο».

Επομένως **θα υπάρξει ενεργοποίηση, όχι όμως μόνο κάποιας συγκεκριμένης Ρώμης, αλλά όλου του Χριστιανικού κόσμου μαζί,** και μάλιστα με ένα τρόπο πολύ πιο ταπεινό και ταιριαστό στο Χριστιανικό πνεύμα, απαλλαγμένο από τις προσκολλημένες τώρα νεοταξικές ιδέες και υποδείξεις, βασισμένο στη Χριστιανική αγάπη, όπως των πρώτων Αποστολικών χρόνων. Στην προσδοκώμενη πνευματική αναλαμπή βλέποντας, ίσως, ο **άγιος Ιωάννης ο Μαξίμοβιτς** σε επιστολή³⁵ του από τη Δύση το 1954 αναφέρει: **«Είσαι ευλογημένη Ρωσική Γη, καθαρισμένη από το πυρ της δοκιμασίας! Πέρασες διά του νερού του Βαπτίσματος, τώρα διέρχεσαι δια του πυρός της δοκιμασίας προς την ανάπαυσή σου... Αληθινά εσύ Ρως είσαι Ιερή! Αυτός από τους παλιούς που έγραψε: Εσύ είσαι η Τρίτη Ρώμη και Τέταρτη δεν θα υπάρξει, έγραψε την αλήθεια»...**

Το 1954 ήταν στην Ρωσία άθεοι κυβερνήτες, διώκτες των Χριστιανών, οπότε η αναφορά του αγίου Ιωάννου σε 3η Ρώμη, δεν μπορεί να είναι για τότε, την εποχή που έλεγε τα λόγια αυτά, αλλά είτε χρησιμοποιεί τον όρο απλώς τιμητικά, είτε μιλάει για όταν θα έρθει το «πλήρωμα του χρόνου». Και το πλήρωμα θα έρθει μετά τον Γενικό Πόλεμο, και μάλιστα για όλους τους Ορθοδόξους μαζί. Ουσιαστικά **στην παγκοσμιοποίηση των Νεοταξιτών, ο Θεός αντιπαραθέτει την Πνευματική παγκοσμιοποίηση,** την αληθινή παγκοσμιοποίηση της αγάπης, και όχι της κακίας και υποκρισίας όλων των ειδών που προωθείται τώρα. Η Πνευματική παγκοσμιοποίηση θα είναι τόσο πιο ισχυρή, όσο ισχυρότερη θα γίνεται η αγάπη μεταξύ των ανθρώπων και όχι όσο πιο θηριώδης γίνεται η κοσμική εξουσία, που είναι το πρότυπο της παγκοσμιοποίησης της Νέας Τάξης. Τότε, μετά τον πόλεμο, οι άνθρωποι θα συνειδητοποιήσουν την αξία της μεταξύ τους συναδέλφωσης: **«Μετά τον πόλεμο οι άνθρωποι θα τρέχουν μισή ώρα δρόμο, για να βρискουν άνθρωπο και να τον κάμουν αδελφό»** (προφ. 76). Και θα είναι όλοι μονιασμένοι, καλοί - κακοί: **«Μετά το γενικό πόλεμο θα ζήσει ο λύκος με τ' αρνί»** (π. 60).

Η εσχατολογική αναφορά του αγίου σάρετς Αμβροσίου της Όπτινα, που επιβεβαιώνει ότι **4η Ρώμη δεν θα υπάρξει,** πρέπει να μας ωθήσει σε βαθύτερη μελέτη των λόγων του Θεού που περιέχονται στα Ιερά βιβλία της Ορθοδοξίας, και ιδιαίτερα στην Αποκάλυψη όπως συνιστούσε ο άγιος Αμβρόσιος στα πνευματικά του παιδιά, και να αυξήσει το ζήλο μας στη Μυστηριακή ζωή, δια της οποίας οι πιστοί έχομε την δύναμη να νικάμε τον «κόσμο».

Πολλοί άλλοι άγιοι της Ρωσίας είχαν μιλήσει προειδοποιώντας τον κόσμο για τα επερχόμενα, ώστε να είναι πνευματικά έτοιμος.

³⁵ Στα αγγλικά (από την επιστολή του Αγίου Ιωάννου Μαξίμοβιτς το 1954): <http://orthodoxengland.org.uk/sermpfst.htm>
Από εδώ αποθ. (pdf): http://www.imdleio.gr/diafi/2010/01/3rd_Rome-JOHN_OF_SHANGHAI.pdf

Το Μάρτιο του 1917 ο γέροντας Αριστοκλής της Μόσχας έλεγε³⁶: «Η Κρίση του Χριστού έχει αρχίσει για τους ζώντες, και δεν θα μείνει ούτε μία χώρα στη Γη, ούτε ένα πρόσωπο που να μην παραχθεί απ' αυτήν. Η αρχή θα γίνει στη Ρωσία, στους υπόλοιπους θα έρθει αργότερα³⁷. Μόνο μην φοβάστε τίποτα, μην φοβάστε. Ο Κύριος θα αποκαλύψει το θαυμαστό του έλεος».

Εφόσον είμαστε στα δύσκολα χρόνια του **8ου αιώνας**³⁸ που οι παγίδες του Πονηρού είναι στημένες παντού, ακόμα και από άτομα μέσα στην Εκκλησία, πως θα τις ξεπεράσουμε αγωνιζόμενοι για πρωτεία και δόξες, όταν στον Μεγάλο Αντώνιο ο τρόπος που υποδείχτηκε σαν μόνος κατάλληλος είναι ο αντίθετος, δηλαδή η **ταπείνωση**; Αν θέλουμε ισχύ στα κοσμικά ή και εκκλησιαστικά πράγματα, θα καταλήξουμε να μοιάζουμε με τον “εξουσιαστή” αυτού του αιώνας που έγινε από φως σκοτάδι και αντί δόξα και ανέσεις, θα περιμένουμε αιώνια απομόνωση και δεινά.

Η νίκη δίνεται από το Χριστό σε όσους ακολουθούν το παράδειγμά Του. Αυτός αρνήθηκε να γίνει βασιλιάς για να βοηθήσει (δήθεν) με τον τρόπο αυτό την αποδοχή της διδασκαλίας Του. Η ισχύς της τελείας αγάπης στη Σταύρωση προηγήθηκε από την φανέρωση της απόλυτης ισχύος της Θεότητός Του, από την Ανάστασή Του και μετά. Και πάλι κρύβεται, μέχρι να επιλέξουμε οριστικά τη διπλή αγάπη: προς τον Θεό και προς τον πλησίον.

Σε κάθε φιλοπρωτεύοντα, όχι μόνο έξω, αλλά κυρίως μέσα στην Εκκλησία, διότι εδώ το παράπτωμα είναι μεγαλύτερο, η απόφαση είναι δοσμένη από τώρα: **«Ου μη εισέλθη εις την Βασιλείαν των Ουρανών»!**

Έτσι κι αλλιώς βαδίζουμε στην κατάργηση των πλανομένων και πλανουσών αρχών και εξουσιών αυτού του «πλανήτη» και αυτού του αιώνας, για να υπάρχει ένα μόνο απλανές, Ουράνιο και υπέρχρονο Βασίλειο:

...ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ. (Αποκ. ΙΑ-15).

Λεόντιος Μοναχός
Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου, Άγιον Όρος
15/28-1-2010, αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου

www.indleo.gr

³⁶ «Η ζωή του γέροντος Αριστοκλή της Μόσχας», Ι. Μ. αγίου Παντελεήμονος 2003 (Ρωσ.) σελ. 18-20

³⁷ Έφτασε ήδη στη Δύση, με την οικονομική κρίση, τους νεοταξικούς πολέμους, την πείνα που ξεπρόβαλλε κλπ.

³⁸ Δείτε περισσότερα στο τέλος του τόμου των «Προφητειών».